

EDITORIAL

L'àmbit de les opcions

«En la tensió entre el control per l'Estat del territori i l'apoderament de les societats contemporànies, les ciutats són el front de resistència. La capacitat de les grans urbs de dotar-se d'instruments per defensar la seua independència, de gestionar el seu potencial i els seus recursos, serà clau per decidir qui guanya i qui perd.»¹

És a nivell local i de la quotidianitat, de la ciutat, en el qual el ciutadà pateix seus problemes i d'on procedeixen les seues solucions. Segueix sent fascinant que, en general i de manera prou satisfactòria, aigua i electricitat arriben als habitatges; que escombraries i aigües negres siguen retirades de cases i carrers; les botigues d'alimentació estiguen proveïdes; el trasllat dels ciutadans a i des dels seus centres d'activitat passe. I tot això fins i tot en ciutats on l'estat és manifestament inoperant o fracassat. I segueix sent fascinant que això passe en ciutats o aglomerats metropolitans amb més habitants que molts estats sobirans, i freqüentment amb mitjans materials escassos i insuficients.

És en l'ús que fem de la ciutat on es genera el ciutadà; en la interacció amb els altres, necessàriament diferents i inevitablement diversos; en l'exercici dels seus drets i el compliment de les seues obligacions. Aprenem en la praxi, i multipliquem l'aprenentatge si articulem orgànicament les diferents instàncies del nostre viure.

En aquest sentit, la Carta de Ciutats Educadores, que inspira la secció monogràfica *Àgora* d'aquest número de *kult-ur*, integra la Declaració Universal de Drets Humans (1948); el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals (1966); la Convenció sobre els Drets de la Infància (1989); la Declaració Mundial sobre Educació per a Tots (1990), i la Declaració Uni-

1. MARTÍ FONT, J. M. (2017): *La España de las ciudades. El estado frente a la sociedad urbana*. EDlibros. Barcelona. Pàg. 12.

versal sobre la Diversitat Cultural (2001) en l'establiment de principis de llibertat, igualtat, solidaritat i inclusió —entre altres— que mitjançant la participació democràtica facen possible una ciutat socialment justa .

La nostra percepció de la ciutat canvia com a resultat dels canvis que es produeixen en el nostre coneixement, i tots dos fan possible una nova conceptualització del que volem que la ciutat siga; d'una nova visió d'un món nou; d'un matí emergent necessàriament diferent del passat. El reconeixement de que la ciutat constitueix, per definició, un sistema obert, ens obliga a definir els nostres objectius de manera igualment oberta, és a dir, possibilitant la seua reiterada redefinició en funció dels nous elements que sorgeixen durant el seu desenvolupament i execució.

Com recull l'objectiu número 20 de la Carta esmentada: «La ciutat educadora ha d'oferir a tots els seus habitants, com a objectiu cada volta més necessari per a la comunitat, formació en valors i pràctiques de ciutadania democràtica: el respecte, la tolerància, la participació, la responsabilitat i l'interès per la cosa pública, pels seus programes, els seus béns i els seus serveis».

Prou precís i clar; i provocativament obert.

Castelló, juliol de 2019.